

ството, за жертва и самопожертвуване предъ общественя и народния олтаръ преобладаватъ. За тая нова личностъ на преденъ планъ трѣбва да стои нацията, народътъ и обществото, а не личнитѣ интереси. Нашата интелигенция трѣбва винаги да има тоя новъ идеалъ за личността предъ очитѣ си и да се стреми да го осъществи въ себе си. Едва тогава ние ще се покажемъ достойни потомци на Паисия, Левски, Ботева, Караджата, х. Димитра и цѣлата плеада герои — борци отъ доосвободителната епоха, които осъществиха въ себе си напълно тоя идеалъ на личността и съ това се явяватъ велики председственици и вдъхновители на днешното време. Ако ние днесъ ги чествуваме като народни будители отъ времето на Възраждането, дваждъ повече трѣбва да ги чествуваме като будители на днешното време къмъ една по-висша човѣщина, която е човѣщина на общественостъ, народничество и всеобемляща любовъ къмъ другитѣ. Нека чрезъ възприемане на идеалитѣ, възвестени отъ тия великани, нашата интелигенция възстанови истински неразривни връзки съ героическата епоха на нашето възраждане, когато се положиха основитѣ на истинската ни национална култура, и облегната на богатото наследство отъ това славно минало, да разгъне всичкитѣ си културно-творчески сили и продължи неговото голѣмо дѣло — дѣло на културенъ възходъ и на истинско културно творчество.

Безспорно, набеязаниятъ идеалъ за новата личностъ не изключва ни най-малко и стремежа за лично самоусъвършенствуване, за постигане на хармония на всички душевни сили, за създаване на душевно равновѣсие, за организиране на цѣлия душевенъ животъ отъ единъ единенъ духовенъ центъръ. Съ други думи, идеалътъ за обществената личностъ не изключва и не бива да изключва идеала за културната личностъ. Интелигенцията не бива и не може по никакъвъ начинъ да се откаже отъ този идеалъ и то главно отъ чувство на отговорностъ предъ народа. Защото тя е днесъ повече отъ всѣкога културния водачъ на народа, тя има върховното задължение да го ръководи по пътя на неговото културно самоусъвършенствуване. А явно е, че за да му бжде достоенъ водачъ, тя самата трѣбва да се издига къмъ по-висока култура. Ала въ тоя стремежъ на днешния човѣкъ къмъ културно самоусъвършенствуване, въ тоя стремежъ къмъ по-висша култура, той не може да пренебрегне социалния моментъ, който е именно единъ отъ елементитѣ на по-висшата човѣщина.

Ала едновременно съ тази работа върху себе си по пътя къмъ идеала на новата личностъ — личностъ културнообществена, въ името именно на този новъ идеалъ, интелигенцията трѣбва да се посвети въ служба на народа и да насочи всичкитѣ си усилия и грижи за неговото стопанско и културно повдигане. Особено внимание тя трѣбва да обърне на нашето село.

Съ административната реформа отъ по-миналата година се създадоха особено благоприятни условия за културното и стопанското повдигане на селата, поне на ония, които сж центрове на общини. Защото благодарение на нея въ тия села се образуватъ ядра отъ 10—15 души съ срѣдно и висше образование, включително и учителитѣ отъ първоначалното училище и прогимназията. Тия ядра въ сѣжностъ ще бждатъ семейни. Стига подборътъ на хората да е сполучливъ, едно ядро отъ 15—25 интелигентни хора (включително семействата) представлява единъ внушителенъ културенъ двигателъ. Като членове на общинския съветъ,